

**ILDEN SKABER ENERGI OG
GIVER VARME, MEN DEN KAN
OGSÅ BRÆNDE OG ØDELÆGGE.
INNERUP INUA KONTROLLERER ILDEN
OG HJÆLPER OS MED AT BEKÆMPE
BRANDE, SÅ VIGTIGE LEVESTEDER
FOR DYR OG MENNESKER IKKE
TAGER SKADE.**

**PÅ DE NÆSTE SIDER SKAL DU
HØRE EN HISTORIE OM IKUALA
– SSSH! HØR RIGTIG GODT EFTER!**

IKUALA, ILDENS INUA

Ikuala fløj en dag rundt og legede i luften. Han er en legesyg og glad inua der elsker, at kaste sig rundt i luften fra de højeste fjelde og helt ned til fjordens overflade. Han har magiske kræfter til at styre ilden, men han bruger dem kun sjældent. Han kan nemlig bedre lide at lege.

Denne dag havde han fundet to ravne at lege med. De svævede på fjordvindenenes stærke vindstød dykkede med høj fart ned, og svævede så igen op over fjeldene mens de legede fangeleg med hinanden. Ikuala syntes det var rigtig dejligt at kunne lege med fuglene, og han var meget glad for naturen havde så mange gode steder at lege. De andre inua kaldte ham tit for et legebarn fordi han altid fandt på løjer og små sjove numre. Ikuala syntes det var et godt kælenavn, for han elskede virkelig at lege og lave sjov og ballade.

De to sorte ravne fløj helt tæt på Ikuala og spurgte om han ville prøve noget sjovt. Det ville Ikuala rigtig gerne. Så fløj de opad opad og opad indtil det blev helt koldt og Ikuala kunne se sin egen ånde helt tydeligt. Så vendte ravnene rundt og stak næbbet lige nedad. De fløj nedad med flere hundrede kilometer i timen og Ikuala kunne mærke tårerne i øjnene pga. vinden. Lige før de nåede til havoverfladen fløj ravnene til siden og svævede med høj høj fart lige over det blå hav.

Det var enormt smukt og meget meget sjovt. Ikuala kiggede ned i det blå hav som de fløj hurtigt henover. I vandet kunne han se sit eget spejlbillede og han smilede og nød at nogen ville lege med ham.

Efter de vilde lege landede Ikuala på en lille klippeø sammen med to ravne. De sad alle og slappede lidt af, og nød den faste grund under fødderne. Den ene ravn skræbede op da den kunne se en stor ørn i det fjerne. Nogle gange fjoller ravnene og flyver efter ørnene, og måske ravnene syntes det kunne være sjovt at gøre det på netop denne legesyge dag. Ikuala kiggede ud mod ørnen, og blev pludselig overrasket. Han kunne se at det var Tuttus ørn der kom flyvende imod dem. Han bad ravnene om ikke at fjolle rundt. Han ville gerne vide hvad den ville.

Da ørnen kom tættere på kunne Ikuala se, at den havde et alvorligt udtryk i ansigtet. Ørnen landede på øen og viste med sin store brune vinge, at Ikuala skulle følge med. Ikuala forstod ikke helt hvorfor, og han var lidt forvirret. Det var nemlig flere dage siden han sidst havde set Tuttu, og det var meget længere mod nord. Ikuala sagde farvel og takuss til de to ravne og fløj med ørnen. Han var lidt ærgerlig over, at han ikke kunne lege med de to ravne noget længere, men han havde også kunne se på ørnen, at det var vigtigt at han fulgte med.

De fløj cirka en time nordpå langs kysten, og så begyndte de at flyve ind over land. De fløj over store grønne områder med masser af krat og lave buske. Da de fløj over et lille fjeld og kom henover toppen, så Ikuala noget der skræmte ham. Der var en hel masse røg der steg op fra de store grønne områder. Hele området så langt han kunne se var dækket af røg der stille steg op mod himlen. Røgen var hvid, grå og sort forskellige steder.

Ørnen viste Ikuala vej til en klippetop. Heroppe stod Tuttu og spejdede ud over området. Ikuala spurgte ham hvad i alverden der dog foregik.

Tuttu fortalte at en stor flok moskusokser en dag var kommet løbende hen til ham. De ellers så rolige dyr var opskræmte og bange. De havde vist ham alt røgen og så var de løbet væk igen. Moskusokserne var tydeligvis bange for røgen.

Tuttu havde så undersøgt røgen og fundet ud af at hele området faktisk brændte lidt. Der var gået ild i tørv, lyng og krat, og ilden havde spredt sig lige under overfladen. Det var derfor man ikke kunne se flammerne. Ilden var ligesom nede ved krattets rødder og ulmede hele tiden lidt lige under overfladen. Tuttu havde fundet ud af, at det var en stor skraldedump som menneskene havde brændt af, som desværre havde spredt sig og sat ild til naturen uden at menneskene havde opdaget det. Derfor havde Tuttu sendt bud efter Ikuala, for at få hjælp til at styre og slukke ilden. Ildens inua var glad for at Tuttu havde sendt ørnen ud efter ham.

Han var dog også ret nervøs. Han havde før tændt og slukket bål, hjulpet menneskene med en brand i en hytte eller slukket en lille brand, men han havde aldrig slukket så stor en brand før. Det brændte så langt han kunne se, og branden måtte være mindst lige så stor som ti fodboldbaner.

Ikuala fløj højt op i luften og kiggede ned på alt røgen. Ikuala begyndte at samle sine magiske kræfter. Han blev lysende og flere forskellige farver lyste ud af ham. Han lignede på en måde en stor stjerne der lyste med nordlys. Han begyndte at sende lyskugler ud til kanten af branden. Lyskuglerne ramte ilden, sugede den til sig og fløj så tilbage til Ikuala med ilden. Ikuala tog imod ilden og blev endnu mere magisk desto mere ild han fik.

Ikuala sendte lyskugler afsted og kæmpede alt hvad han kunne i flere timer. Hængende højt i luften oppe over branden i en stor sky af røg og lyskugler kæmpede han hårdere end nogensinde før. Han fik gjort branden lidt mindre, men han var også ved at blive træt. Det var hårdt for ham både at lave lyskugler, tage imod ilden og holde øje med branden.

Pludselig kom de to ravne flyvende op til Ikuala. Ravnene var fulgt efter ham og ørnen og havde set branden. Ravne er meget kloge og de havde lavet en plan. Hvis de nu fløj ud og holdt øje, så kunne de fortælle Ikuala hvor han skulle sende sine lyskugler hen. Ildens inua syntes det lød som en god ide, og ravnene fløj ud og holdt øje og fortalte hvor han skulle sende lyskuglerne hen. Stille og roligt kom flere ravne til og hjalp. På et tidspunkt var der over hundrede ravne der hjalp Ikuala. Planen virkede og stille og roligt blev branden mindre.

Efter 4 dage hvor ildens inua havde kæmpet med branden og gjort den meget mindre, kom menneskenes brandmænd til stedet, og begyndte at slukke ilden med vand. Ikuala var meget lettet og landede på klippen ved Tuttu. Ikuala var så træt, at han tog en lur på klippen mens Tuttu holdt øje med menneskene.

Da Ikuala vågnede gik de sammen ned til menneskenes brandmænd. Brandmændene med de røde hjelme blev først lidt skræmt da de så de to inua. De kunne dog hurtigt se at de var venlige og derfor ville de gerne snakke med dem. Tuttu fortalte at branden var startet ved dumpen og at Ikuala havde slukket det meste af den før brandmændene kom. Brandmændene takkede mange gange de to inua for deres hjælp, og især Ikuala for hans store arbejde. De lovede at de ville passe bedre på i fremtiden, og forhåbentlig ikke brænde flere dumpe af. Det syntes de to inua lød som en god ide.

MÅL FOR HELE VERDEN:

VERDENSMÅLENE

VERDENSMÅL 7 handler om bæredygtig energi. Ved at brænde skrald af i moderne forbrændingsanlæg kan vi lave varme som vi kan opvarme husene med om vinteren.

VERDENSMÅL 12 handler om ansvarligt forbrug og produktion. Hver gang vi køber noget nyt ender noget gammelt på dumpen. Det kan derfor være godt at tænke sig om i forhold til hvad man smider ud, og hvad der kan genbruges eller gives til nogle andre

VERDENSMÅL 13 handler om klimaet. Klimaet får det dårligt når vi brænder skrald af fordi det udleder en masse CO2.

Tal om hvad dumpen er, hvorfor den er der og hvad vi kan gøre ved det. Tal om hvordan man kan genbruge gamle ting i stedet for at smide dem ud. Leg at I er Ikuala der kan sende lyskugler afsted og fange ilden og leg at I er ravnene der hjælper Ikuala.

**FIND VERDENSMÅLSKORTENE
FREM I BAMSEKASSEN OG SNAK OM
OVENNÆVNTE VERDENSMÅL**

